

RAHTARI REKKAMIES

KIVIRINKI

K.K.GAS

Rahtari Rekkamies

KIVIRINKI

K.K.Gas

© 2018 K.K. Gas

Kustantaja 978-952-69135

ISBN 978-952-69135-1-3 (sid.)

ISBN 978-952-69135-2-0 (PDF)

ISBN 978-952-69135-3-7 (EPUB)

Kansi: K.K. Gas

Kivirinki

Suomalaisen yrittäjyyden lyhyt oppimäärä:

Ensimmäinen sukupolvi sen perustaa, toinen sukupolvi sen kasvattaa,
kolmas sukupolvi sen hävittää.

"Isä, en halua varikolle."

Perheelleni

Prologi

- Jätitkö puhelimen?
- Kyllä. Ihan kuin käskit.
- Hyvä.

Miehet seisoivat pimeässä yössä. Liikenteen äänet rikkoivat yön hiljaisuutta, vaikka kello näytti jo yli yhtä.

- Onko se toi?
- Ei. Vastasi keskivartalolihava vanhempi mies.
- Toi?
- Venttaas vähän. Joo. Se on toi.
- Pysäytä se.

Keskivartalolihava mies astui ajotielle ja heilutti heijastinvalolla vatustettua liikenteenohjausmerkkiä. Tietä ajava yhdistelmäajoneuvo hiljensi vauhtiaan ja kuljettaja katsoi tien sivussa seisovia miehiä. Kuljettaja nosti kättään ja ohjasi puoliperävaunun yhdistelmän tien sivuun soralevennykselle. Kuski hyppäsi alas ja kohdisti puheensa keskivartolihavalle miehelle:

- Mikä nyt?
- Sulla oli niitä todisteita ongelmista meidän vaa'an kanssa. Mulla on täällä kaveri joka voi auttaa.
- Tähän aikaan yöstä. Eikö tää voi odottaa?
- Vakaviin asioihin tulee puuttua heti. Tämä on vakava asia.

Keskivartalolihava mies ohjasi kuljettajan yhdistelmän perän taakse, jossa nuorempi mies seisoskeli.

- Terve, minä olen..

Kuljettaja ei ehtinyt esittelyssä pidemmälle. Nuorempi mies veti selkensä takaa esiin käsiaseen ja kaksi hiljaista tussahdusta kaatoivat kuljettajan maahan.

- Mitä helvettiä! Huusi keskivartalolihava mies. - Sun piti hoitaa tää ongelma!

- Just hoidin.
- Mä ajattelin, että rahalla tai jotain suostuttelua. Ei saatana. Hoikka nuorimies nauroi.
- Rahaa! Sillähän sä olisit voinut hoitaa sen itsekin. Sä soitit mulle, mä tulin ja homma on nyt hoidettu. Sähän tätä halusit.
- En. En halunut en näin.
- Pää kiinni. Nyt toi pitää hävittää.

Miehet katsoivat maassa makaavaa työasuista miestä, jolla oli pieni reikä otsassa ja toinen takin rintamuksessa. Verta valui yllättävän vähän.

- Voi vittu.

Keskivartalolihava mies piteli vatsaansa. Ajovalot lähestyivät soralevnyistä. Nuorempi mies kiskoi maassa makaavan miehen ajoneuvoyhdistelmän varjoon.

- Käy avaamassa perälauta.

Keskivartalolihava vain piteli vatsaansa eikä reagoinut.

- Nyt saatana!

Keskivartalolihava mies kipusi puoliperävaunun hyttiin ja pian perälauta avautui. Nuorempi mies kumartui ruumiin puoleen ja hanskat kädessä käpelöi miehen taskut. Hän työnsi löytämänsä auton avaimet taskuunsa. Miehet tarkastelivat yön pikkutuntien hiljentämää liikennettä ja punnersivat työasuisten miehen vaivalloisesti puoliperävaunun lavalle.

- Nyt sä ajat kundin rundit loppuun, niin kuin mitään ei olisi tapahtunutkaan. Sä sanoit, että niiden varikko on tossa vieressä. Päättäjän ajon sinne ja heität digikortin roskikseen. Mä lähden nyt sinne ja hoidan auton. Sulle jää myös sen puhelin. Hae nyt ne laput ja anna ne mulle. Kävelet takaisin.

Keskivartalolihava mies toimi kuin transsissa, kiipesi auton hyttiin ja ojensi siistin kasan papereita nuoremmalle miehelle.

- Minne toi? Siis toi, minne toi lava tyhjennetään?

- Mene sinne tunneliin, sähän tunnet sen kuin omat taskusi. Hävitä se sinne, jonnekin, mistä sitä ei löydetä.

- Jos mä hoidan auton?

- Ei. Sä tunnet rutiinit. Tätä ei saa ryssiä. Kundi ajaa vuoronsa loppuun ja lähtee lomille. Niinhän sä sanoit.

- Ei. Ei näin.

- Sieltä tulee auto ala mennä. Kello käy.

Nuorempi mies käveli kohti varjoissa odottavaa ajokkia. Ja huikkasi lähtiessään:

- Älä ryssi tätä. Ei puheluita ja muista, että autossa on seurantalaitteet. Normisti loppuun. Puhelin viemäriin ja digikortti roskiin. Selvä? Viikonloppuna palaveri. Ei mitään kontakteja sitä ennen.

Keskivartalolihava vanhempi mies lähti ajamaan. Hänen kädet tärisivät. Aikaa oli tuskin kulunut varttia, mutta tuntui kuin sitä olisi mennyt yksi elämä. - Niinkuin menikin. Mies ajoi kehätietä länteen. Espoon puolella hän kääntyi pois kehätieltä ja yhdistelmä sukelsi tunneliin. Paniikinomaisesti keskivartalolihava kävi mielessään tunnelistoa ja etsi

paikkaa, jonne voisi hävittää epämieluisan lastinsa. Tunnelin päässä kajastava valo kertoi hänen lähestyvän lastauspaikkaa ja sivupeilistä näkyvät takana tulevan auton valot.

- Ei helvetti.

Hän ajoi eteenpäin.

- Aja vain vuoro loppuun.

Miehen vatsaa kouri.

Luku 1 - Kiviasema

1.

Waltteri kääntyili unissaan kahden istuttavalla sinisellä nahkasohvalla Infrarakentaja Oy:n työmaatoimiston väljästi sisustetussa huoneessa. Jalat ottivat kiinni käsinojaan ja Waltteri avasi silmänsä. Hän hieraisi suupieltään ja sai kämmenselkänsä kosteaksi kuolasta. Vasempaan poskeen oli painunut juovia.

- Äh. Ei mun yöksi ollut tarkoitus jäädä. Waltteri mutisi itsekseen.

Ikkunan pimeyttä leikkasivat ajovalot ja oranssit ja keltaiset ja valkoiset vilkkuvalot. Waltteri siristeli silmiään. Moottorien hurinan yli kuului tasainen piip-piip –ääni, joka kertoi peruuttavista autoista. Waltteri kampesi itsensä istumaan ja kaiveli tyynyn virkaa toimittaneen takkinsa taskusta puhelintaan. Työmaakoppi vaimensi ulkoa kuuluvat äänet ihmeen hyvin. Työmaatoimisto oli kaksikerroksinen liikuteltava pieni työ- ja toimistokompleksi, joka koostui useammasta kontista. – Tai modulista. Waltteri haukotteli itsekseen ja oikoi jalkojaan. Työmaamestarin toimisto, jossa Waltteri venytteli itseään hereille, oli sijoitettu työmaakopiston toiseen kerrokseen. Alakerrassa oli pukuhuone, taukotila ja lisää toimistohuoneita. Työmaatoimisto ajoi asiansa ja sohvankin sinne oli joku hoksannut sijoittaa, työmaamestarin huoneeseen. Viereinen toimistohuone oli paljon askeettisemmin sisustettu. Se oli vastaavan mestarin toimisto, jota ei kopilla juuri näkynyt. Ajovalot pyyhkäisivät taas valovanan huoneen halki rekan kääntyessä ylätasanteella kaukana montun toisella laidalla.

Waltteri siristeli silmiään.

Puhelin kertoi, että kello olisi pian puoli kolme aamuyöllä.

- Helveti. Waltteri sanoi tajutessaan, että oli pienten torkkujen sijaan nukkunut puoliyötä ja kotiin ei enää kannattaisi lähteä. Hän otti pöydältä puoliksi juodun kivennäisvesipullon ja käveli yhä jalkojaan oikoen ikkunan ääreen. Vaikka kello kävi aamuyötä, vastapäätä muutaman sadan metrin päässä, valtavan kuopan toisella laidalla, oli täysi kuhina. Rekkujen valot kiemurtelivat tasaisena jonona yötä vasten kohoavan murskekasvan sivua kippauspaikkana toimivalle tasanteelle ja sieltä pois. Kippauspaikalla näkyi varoitusvalojen strobomeri ja kirkkaat työvalot

syttyvät ja sammuivat autojen liikkeiden mukaan, vaimeana kuului katkeamaton peruuttavasta ajoneuvosta kertova piip-piip varoitusääni. Kivikuorman rojahtaessa lavalta montun pohjalle syntyi ääni, joka oli kuin vaimennettu maanjäristys. Kolmen auton löyhä rivi pudotti lastinsa liki samanaikaisesti. Waltterille tuli mieleen epämuodostunut jättiläispäinen paholaislohikäärme: se kiemurteli ja vääntelehti syösten mustan lastinsa jylkinän saattelemana alas pimeyteen. Häntä puistatti. Waltteri tiesi, että pudotusta reunalta alas monttuun oli liki viisikymmentä metriä, pienen kerrostalon verran.

Valomeri lasin takana jatkoi möyryämistään ja vähän väliä valokiila pyyhkäisi Waltterin yli valaisten himmeästi työhuoneen ja hänen kasvonsa. Waltteri mietti mitä tehdä. Hän oli jäänyt illalla töiden jälkeen hahmottelemaan lopputyötään: Kiviainestoitimittajan projektinjohdon ohjeistuksen laatiminen.

- Miten mä olen soramontulle päätenyt? Waltteri kysyi itseltään ajatukset itsesääliä täynnä.
- Munhan piti saada sisäsiisti toimistohomma!

Ärtymys nosti taas päätään. Waltteri oli työmaan koon hahmotettuaan menettänyt uskonsa täysin. Kiviaines ei kiinnostanut häntä ja kiviaineksen liikkumisen hahmottaminen tämän kokoluokan työmaalla tuntui ylivoimaiselta. Sitten oli vielä Pasi. Pasi oli työmaan mestari ja hänen esimiehensä ja työpaikkaohjaajansa, joka kysymyksineen sai Waltterin tuntemaan itsensä totaaliseksi idiootiksi. Lopputyön keskeinen osuus oli ohjeistuksen laatiminen siitä, milloin kiviainesmurskaamo kannattaa tuoda työmaalle. Oli päivän selvää, että tämän kokoisella työmaalla vaihtoehtoa ei oltu edes harkittu, mutta laskenta olikin toinen asia. Kiveä menee sisään ja mursketta tulee ulos, se on selvä, kaava koneeseen ja dataa tulee ulos. Helppoa. No ei! Välissä on Pasi, joka tivaa: Montako rekkalastillista tuossa kasassa on? Mitä kivilajia tuo on? Murskeko? Entä tuo? Paljonko puolikas saa ottaa tonneina kyytiin? Montako autoa tuon kasan siirtämiseen tarvitaan?

– Helvetistäkö minä tiedän! Ja mikä ihmeen puolikas? Waltterista alkoi tuntua, että rakentaminen oli pelkkää kiven siirtämistä paikasta toiseen. Siirtämisen problematiikka oli hänelle uutta. Waltteri vei kiihtyneenä liki tyhjän kivennäisvesipullon huulilleen, katsoi työvalojen valaisemaa montunreunaa ja kuunteli tuon kirokun kiviaineksen synnyttämää jyrinää. Louhetta. Kakkosmonttuun ajettiin louhetta, ylijäämälouhetta, josta aikanaan jaloistuisi monen tasoista mursketta.

Sitten hän pärskäytti kivennäisvedet suustaan ikkunaan yskäkohtauksen saattelemana ja tarrautui ikkunan karmiin ja työnsi nenänsä kiinni lasiin.

– Hei! hän huusi ja jatkoi kuiskaten. - Mitä helvettiä?

Waltteri katsoi naulittuna näkyä.

Pystyasentoon kohonneen puoliperävaunun lavan kyydissä oli joku. Näytti kuin lava olisi tärisnyt, ravistellut turkkiaan kuin märkä koira, ja kuorma lähti liikkeelle. Hervoton oranssi-mustaan sonnustautunut ihmishahmo valui kiviaineksen mukana kippaavan auton lavan reunan yli. Perän työvalojen osuessa oranssin työpuvun heijastinnauhoihin, Waltteri oli varma.

Oranssi läikkä mustan kiven keskellä oli mies. Työasuinen mies.

Lumoutuneena Waltteri seurasi kuinka oranssihahmoinen putosi lohcareiden mukana alas pimeyteen. Waltteri uskoi näkevänsä maassa vaaleamman kohdan, mutta montun pohja oli pelkkää mustaa. Waltteri kohdisti taas katseensa tasanteelle. Kipannut auto oli jo liikkeessä ja ajoi verkkaisesti pois päin, lava laskeutui sen edetessä. Auto kurvasi oikealle, mistä se kiertäisi sorakasan reunaa seuraillen takaisin tielle. Seuraava auto peruutti jo vapautuneelle paikalle. Sen kirkkaat työvalot estivät näkemästä, minne poistunut auto meni. Pimeydestä sinkoutuva valojuova sai Waltterin nostamaan käden silmiensä suojaksi.

– Oliko auto ollut valkoinen? Lava oli tumma, ei kuitenkaan musta. Punainen? Vaistomaisesti Waltteri hamusi puhelintaan. 112. Peukalo siirtyi vihreän luurin kuvan yläpuolelle ja pysähtyi.

– “Aitojen sisäpuolella sattuneissa läheltä piti -tilanteissa ja tapaturmissa yhteys aina ensiksi työmaamestariin.” Pasin tiukka katse ja aina-sanaa voimakkaasti painottanut ääni kaikui Waltterin päässä. Sormet näppäilivät Pasin numeron samalla kun Waltteri yritti hahmottaa missä kohdin pimeyttä kipannut auto mahdollisesti menisi. Nyt tarvittiin nopeita ratkaisuja! Waltteri säpsähti kun viereisessä huoneessa pöydälle jätetty puhelin pärähti soimaan. Poika soittaa, vilkkui näytössä. Pasin puhelin oli pöydällä.

Waltteri harppoi työmaakopin metalliset rappuset alas ja juoksi autolleen. Portin vaakakopilla olisi joku! Waltterin Audi hurautti tyytyväisenä käyntiin ja Waltteri kiihdytti kohti porttia sora pölyten. Työmaaliikenteelle tehty soratie kurvasi ensin loivasti alas, kohti juuri sitä kuoppaa, jota rekat täyttivät ylätansanteelta ja jonka pohjalla tuo onneton oranssipukuinen mies makasi. Waltteri yritti tähyillä montun pohjalle ja oli vähällä ajaa tieltä. Ei miestä, pelkkää mustaa kiveä. Kännykkä oli

edelleen hänen kädessään. Waltteri heitti sen viereiselle istuimelle. Waltterin ajama tie kaarsi vasemmalle ja hetkeksi viistosti hänen yläpuolellaan oikealla jylläävä sora-autojen virta katosi näkyvistä. Jännityksestä tärkeä nuori kuljettaja vaihtoi kakkosen silmään kun tie alkoi nousta. Kiviringin autot kulkivat nyt ylempänä hänen oikealla puolellaan ja tiet yhtyisivät vähän ennen Kiviainesaseman tuloporttia.

Vaakakoppi oli pimeänä Waltterin rynkyttäessä ovea ja se oli lukittu. Hän juoksi kopin toiselle puolelle, jossa kuljettaja juuri odotti vaakatulosteen kirjautumista automaattiin. Waltteri huusi kiihtyneenä ylöspäin vaakannäppäimistöä ikkunasta kurkottavalle miehelle.

- Hei! Mies tippui juuri monttuun!

- Täh?

- Rekka tiputti miehen sorakuoppaan! Tuolla!

Kuljettajan paikalla istuva mies katsoi Waltteria. Sitten hän katsoi ympärilleen ja kohdisti arvioivan katseensa auton hytistä alhaalla olevaan Waltteriin.

- Mies montussa? Millä sä kaveri olet liikenteessä? Oletko aineessa?

- Mä näin sen! Näin.

- Ala kuule kaveri laputtaa. Tää on suljettu alue. Pääsy asiattomilta kielletty.

Mies antoi rekalle kierroksia ja auto siirtyi pois vaakapaikalta, ikkuna sulkeutui auton edetessä. Auton kääntyessä mies ratin takana pudisteli päätänsä ja huiski kädellään portin suuntaan. Seuraavan auton valot valaisivat jo vaakalevyjä. Waltteri seiso yhä vaa'an vieressä ja katsoi kuinka tummana varjona Volvo lipui vaa'alle. Ikkuna hänen päänsä yläpuolella aukeni ja käsi kurottui syöttämään numerosarjaa vaakalaitteeseen. Kuljettaja katsoi uteliaana Waltteria. Waltteri seiso asennossa ja antoi raporttinsa selkeästi kuin partiopoika.

- Minä näin kun mies pudotettiin lavalta kakkosmonttuun. Pitää hälyttää Pasi.

- Anteeksi mitä? Kuljettaja kysyi ystävällisesti.

- Auto kippasi miehen ruumiin monttuun. Waltteri sanoi selkeästi. - Pitää hälyttää apua.

- Näit mitä? kuljettaja kysyi epäileväisesti ja lisäsi. - Kukas se sinä olet?

- Olen Waltteri Kairamo, teen lopputyötä Pasi johdolla ja jäin töiden jälkeen tekemään kirjoitushommia toimistolle ja nukahdin.

- Pasi tiedän. Joo.

Tapio Lahti on kuljetusyrittäjä toisessa sukupolvessa. Hän on kasvanut kilpaillun alan ympäröimänä ja tietää, ettei kuljetusalalla aina ihan kaikki mene lakien ja pykälien mukaan. Voittomarginaalit ovat pienet ja penni on kuitenkin revittävä tiestä. Hänen Kiviringissä ajava puoliperävaunukuljettajansa ei koskaan palaa lomalta töihin ja pian kuljetusyrittäjälle selviää, että luottotyöntekijä on päässyt mittavan kuljetustonnihuijauksen jäljille. Onko hänen kuljettajansa murhattu kivikasan vuoksi?

Kivirinki aloittaa uudentyyppisen Rahtari Rekkamies -rikoskirjasarjan. Kuljetusyrittäjä Tapio Lahti ei ole rikoksia selvittävä salapoliisi tai rikostutkija vaan tarkkaavainen ja varovainen ja laskelmoiva yrittäjä, jolta myöskään kuljetusalan epäkohdat eivät eivät jää huomaamatta. Tapio Lahti pyörittää kuljetusyritystään ja yrittää pysyä erossa kuljetusalan lieveilmiöistä ja luotsata yritystään lain kaidalla puolella. - Joskus on vain ummistettava silmänsä.

Rahtari Rekkamies -sarja on täysin fiktiivinen ja kaikki yhtymäkohdat todellisuuden ovat sattumanvaraisia. Kirja puhuttelee monia. Maantieliikenne on tärkein kuljetusmuoto Suomessa ja työllistää yli 150 000 suomalaista. Tavaraliikenteessä liikkuu päivittäin noin miljoona tonnia tavaraa. Asiakkaissa, yrittäjissä ja kuljettajissa löytyy moneksi.

